

Volume 1

Chương 2

Độ dài 12,693 từ - Lần cập nhật cuối: 12/04/2017 16:40:02

Đã được một tuần từ cái đêm tôi giẫm lên quả mìn siêu lớn. Tôi đã có buổi thảo luận nhân sinh đáng giá hàng mấy năm trời với đứa em gái, nhưng như vậy không có nghĩa là mối quan hệ lạnh nhạt của chúng tôi đã tan băng.

Hai đứa không nói gì từ sau hôm đó, như mọi khi.

À, mà cũng đúng thôi. Mọi thứ đâu thể dùng một cái mà thay đổi ngay được.

“Anh sẽ làm tất cả những gì có thể”, tôi đã nói như vậy. Em gái tôi vẫn chưa nhờ vả gì vào lúc này.

Thật ra thì tôi cũng có giúp nó được gì đâu. Tôi không hề có động lực để toan tính hay làm bất cứ điều gì cả. Tất cả câu hỏi cùng sự tò mò của tôi đã trôi đi mất tiêu rồi. Mà như vậy cũng tốt.

Tôi nên quên đi cái sở thích kì quặc của con bé và tiếp tục sống bình yên như trước đây.

Chỉ cần mọi chuyện trở lại như cũ... Thế thì phần khởi biết mấy ...

Trong lúc còn đang mơ hồ nghĩ về vấn đề đó, chuông báo hết tiết reo lên, phòng học trở nên ồn ào.

“Ôi, ai quan tâm cơ chứ?”

Tôi vươn vai tại chỗ ngồi để thả lỏng toàn thân và làm dịu đi sự căng thẳng mà buổi học nhàm chán đem lại.

Sau đó, cô bạn ‘bốn mắt’ thời thơ ấu đi đến và dừng lại trước mặt tôi. Cô ấy cúi xuống nhìn tôi.

“Trông cậu đỡ dần này giờ. Mệt à?”

“Cậu biết tớ lúc nào cũng đỡ dần mà.”, tôi trả lời với sự khinh miệt bản thân trong khi lắc cổ kêu lên răng rắc.

Gục xuống đầy uể oải trên ghế cùng đôi mắt lim dim, tôi đây chính là ví dụ tuyệt vời cho hình mẫu ‘Học sinh trung học tối dạ điển hình’.

Cô bạn ‘bốn mắt’ thời thơ ấu của tôi cười khẽ.

“Chắc chắn là vậy rồi. Nhưng tớ đang so sánh cậu với ‘Kyou-chan thường ngày’.”

“Được thôi, nếu CẬU đã nói vậy thì là vậy đó.”

“Ôi, cậu thiệt là thiếu động lực.”

“Chuyện đó đối với tớ cũng bình thường thôi. Bọn mình về chứ?”

“Ừ!”

Tôi xách cặp và đứng dậy. Cùng với cô bạn ‘bốn mắt’ thời thơ ấu, chúng tôi đi đến hành lang.

Tamura Manami. Mọi quan hệ của tôi với bạn ấy, phải nói rằng đó là của một người bạn thời thơ ấu mà không thể nào đoạn tuyệt được. Gần đây bạn ấy còn trở thành gia sư hờ cho tôi.

Gác việc mang kính qua một bên, cậu ấy thật sự rất thông minh.

Ngoại hình tạm. Khuôn mặt khá là dễ thương, nhưng cậu ấy lại quá đỗi bình thường.

‘Cô ấy sẽ trở thành người đẹp khi bỏ kính ra...’. Thật không may là điều đó cũng không xảy ra với cô ấy.

Khuôn mặt vẫn cứ xem xèm ngay cả khi không có kính.

Điểm của cậu ấy ở cuối top trên. Không là thành viên của bất cứ câu lạc bộ nào, sở thích là nấu ăn và may vá. Một người tử tế và có khá là ít bạn, mặc dù con số ấy còn giảm xuống nữa nếu tính tới những người bạn cậu ấy có thể đi chơi cùng sau giờ học.

Một nhân vật phụ; đúng hơn là không ai có thể xứng với những danh hiệu như ‘đơn giản’, ‘bình thường’ hay ‘nhạt toẹt’ hơn cô ấy. Có vẻ như bạn ấy chính là thái cực đối nghịch với Kirino, mà không chỉ về vẻ bề ngoài thôi đâu.

“Có chuyện gì vậy? Sao lại nhìn tớ chằm chằm thế?”

“À không. Tớ chỉ đang nghĩ cậu hoàn toàn bình thường”

“Ôi chào, cậu làm tớ đỏ mặt rồi này.”

“Đó không phải là một lời khen cậu hiểu chứ...”

Tôi lập luận thật chính xác. Cậu ấy không chỉ bình thường mà còn dở hơi nữa.

“Nhưng bình thường cũng tốt mà, đúng không?”

Chỉ có đơn giản và dở hơi như cô bạn của tôi mới nói những câu như thế.

“À, ừ.” là lời đáp lại của tôi đối với cô bạn đeo kính ấy.

Hoan hô bình thường! Cuộc sống bình thường muôn năm!

Từ lâu đó đã là khẩu hiệu của tôi, mối quan hệ lâu dài của tôi với Manami, một cô gái đơn giản thuần túy, là một mối quan hệ dễ chịu. Tôi luôn cảm thấy bớt căng thẳng mỗi lúc bên cạnh cậu ấy. Về khoảng đó thì bạn ấy đối lập với em gái tôi.

Chúng tôi cùng nhau bước xuống hành lang.

“Thế, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Hử? Ý cậu là sao?”

“Hồi nãy tớ nói rồi đấy, tớ rất muốn biết lý do tại sao cậu lại mệt mỏi như vậy?”

“Ừm, lý do tại sao gần đây mình lại đỡ dần...”

Cậu ấy có thể nhận ra những điều bất thường từ tôi còn nhiều hơn chính bản thân tôi. Không rõ, nhưng cô ấy nói vậy thì chắc hẳn tôi đã trải qua những ngày vô cùng mệt mỏi. Nếu đúng là như vậy thì chỉ có một lý do duy nhất cho chuyện đó.

“Việc đó không có liên quan tới cậu đâu nên đừng bận tâm làm gì.”, tôi nói thật nhẹ nhàng và quàng cặp sau vai. Nhưng Manami không phải là loại con gái có thể thỏa mãn với những câu trả lời như thế. Cậu ấy nhìn tôi đầy ngờ vực.

“Có liên quan đến tớ, rất nhiều nữa là đằng khác!”

“Hử? Tại sao?”

“Này, cậu cứ như vậy là xấu lắm... Vậy, cứ coi như tớ đột nhiên cảm thấy thế.”

“Kyou-chan, liệu cậu có nghĩ ‘chẳng liên quan gì đến mình’ và phớt lờ tớ mỗi khi tớ có chuyện không?”

Với thái độ như đang chất vấn, cậu ấy khẽ cười – Đúng là một cách ranh mãnh để diễn đạt chuyện đó.

Tôi nhăn mặt nói thêm: “Cậu không thể để người khác yên được à?”

Manami hé môi cười khúc khích. Sao cậu ấy trông vui thế không biết? Tôi thở dài và làm một vẻ mặt ‘tớ-đầu-hàng’.

“Cậu còn giống mẹ tớ hơn cả mẹ tớ.”

“Hả? Ý cậu là cậu yêu quý tớ đến như vậy sao?”

“Ý tớ là cậu giống như một bà giúp việc già khom.”

“Aoo...”

Rầm. Xúc động mạnh bởi lời nói của tôi. Manami lặng người cứ như chiếc cặp được giữ bằng cả hai tay của cô ấy đã nặng hơn cả chục lần.

Tôi đang đi trước một bước nên quay lại nhìn thì thấy mắt bạn ấy đã ngấn lệ.

“Cậu nói vậy là ác lắm...”

Hiểu rồi, có vẻ như những lời nói của tôi cũng ảnh hưởng đến cậu ấy đôi chút. Thấy hơi có lỗi nên tôi đành trả lời câu hỏi đầu tiên của Manami nhiều nhất có thể. Và tôi cũng cảnh báo trước với cậu ấy rằng tôi không thể nói chi tiết và tiết lộ tên của em gái mình. Vụ việc ngày hôm đó như một cú sốc đối với Manami, cô ấy lắc đầu.

“Em gái cậu?”

Tôi gật đầu trong khi vẫn đang nhìn về phía trước.

“Em gái cậu làm sao?”

“Ồ... Ừm... Cậu thấy đó, nó nhờ tớ thảo luận nhân sinh... tớ đoán thế.”

Tôi nói một cách mơ hồ trong khi Manami vẫn đang chớp mắt trong sự ngạc nhiên.

“Nhờ tư vấn về đời sống? Từ cậu?”

“Vậy thì sao nào? Bất ngờ lắm hả?”

Đừng nhìn tớ với ánh mắt như muốn nói ‘Có trục trặc trong phòng nhân sự.’

Manami có vẻ như đã nhận ra cái nhìn chăm chăm của tôi và nhanh chóng vẫy hai tay chối biến.

“Ồ... À, tớ không có nghĩ em ấy đã làm một việc ‘khinh suất’ đâu. Tớ hoàn toàn không có.”

“Cậu nói dối dở tệ.”

Tôi vừa cười vừa vớ lấy cái mắt kính của cô ấy. Tôi đùa giỡn bằng cách đeo nó vào; mọi thứ đột nhiên trở nên méo mó.

“Tr-Trả mắt kính cho tớ!”

“Mắt kính, Mắt kính của tớ!”

Cô gái bình thường này bây giờ hành động cứ như cô ta đang ở trong manga vậy, vì thế tôi đùa với cô ta một hồi rồi bất chợt quay lại chủ đề chính.

“Mặc dù con bé nói cần người thảo luận, nhưng có một số sự việc khiến tớ phải ngồi nghe nó nói.”

“Ồi! Ồi!”

Manami cuống cuống đeo lại mắt kính mà tôi vừa mới trả lại.

Tôi bước tới và Manami giận dỗi đuổi theo. Sau khi chắc rằng cậu ấy đã ở bên cạnh, tôi tiếp tục chủ đề.

“...Con bé có vẻ rất lo lắng về chuyện đó, nhưng tớ chẳng thể giúp gì nên đành phải để mặc nó.”

“Tớ hiểu...”

Cuộc nói chuyện kết thúc và chúng tôi bước xuống hành lang trong sự im lặng. Suốt lúc đó, Manami để ngón trỏ lên môi trong khi nhìn lên trên nhưng...

Đột nhiên bạn ấy bật ra một tiếng cười khúc khích.

“Kyou-chan tử tế quá ha.”

“...Cái gì làm cậu nghĩ vậy chứ?! Tránh cái bản mặt ra, đồ bốn mắt!”

Tôi nói đầy ác ý và nhìn qua một bên. Thú thật là tôi chẳng giỏi trong việc che giấu sự ngượng ngùng. Tôi thật là trẻ con.

“Cậu chẳng có vẻ giúp được gì, vậy mà cậu vẫn muốn làm gì đó cho em ấy, đúng không nào?”

“Hơ! Còn lâu.”

Tôi nhún vai và thở dài. Nhưng Manami có cái nụ cười đầy vẻ ‘Ồ, tớ biết cậu thật sự nghĩ gì, Kyou-chan.’

Hừ, thật là bực mình. Đó là lí do bạn thời thơ ấu là...

Tôi không trả lời nên đến lúc này, chúng tôi đã ngưng nói chuyện.

Chúng tôi thay giày tại sảnh vào và rời khu trường học. Nhà tôi cách đó gần một cây số đi bộ. Manami sống gần đó trong khu, nên cậu ấy thường đi chung cho đến nhà tôi.

Sau khi bước qua khỏi cổng trường, Manami phá tan sự im lặng.

“À, việc học của cậu tiến triển tốt chứ?”

“Chẳng tốt tí nào!”

“Tệ thế à? Hôm nay để tớ giúp cậu ôn bài nhé.”

“Vậy thì tốt quá. Hình như tớ chẳng thể buộc mình tự học.”

“Cậu lại bắt đầu đọc truyện rồi đúng không?”

“Bộ cậu có mắt kính X quang à?”

Cô ấy nhìn thấu tôi, rõ ràng thế, và vẫn mỉm cười.

Ôn bài cho kỳ kiểm tra đầu học kỳ... Đó là một chủ đề bình thường giữa những học sinh cấp ba.

Dù sao trường đại học tôi muốn vào là một trường ở địa phương giống Manami.

Vài người sẽ nghĩ lý do đó hơi giống con gái, nhưng quyết định này là vì tôi muốn học cùng trường đại học với cô ấy. Không phải là tôi yêu cô ấy hay gì đâu, chỉ là tôi muốn ‘mối quan hệ bên-nhau-mãi-mãi’ thoải mái này kéo dài càng lâu càng tốt. Và nếu tôi ở ngay cạnh bên ‘Hoa Hậu Trung Bình’ – Manami, tôi có lẽ sẽ đạt được điều mình hằng ao ước. Đó là những gì tôi nghĩ.

“Là do kiến thức về cuộc sống của tớ.” Manami nói:

“Được rồi. Gặp nhau ở nhà tớ rồi đến thư viện nhé. À, mới có một hương vị mới nên cậu có muốn ném thử không?”

“Thật à? Cảm ơn nha.”

Gia đình Manami có một cửa tiệm đồ ngọt Nhật Bản nên cô ấy thường cho tôi bánh kẹo.

Tôi lúc nào cũng chọc ghẹo cô ấy vì cách cư xử như người già, nhưng tôi thật sự nghĩ rằng đồ ngọt nhà cô ấy không tệ chút nào. Có lẽ bởi vì tôi đã được đãi Rakugan [1] và Manjuu [2] từ nhỏ.

Đó là cái mà người ta thường gọi là ‘món ngon của bạn thời thơ ấu’, khác với ‘món ngon của mẹ’ thông thường.

“Dĩ nhiên. Tớ không nghĩ mình có thể giúp chuyện thảo luận nhân sinh cho em gái cậu, nên thay vào đó tớ sẽ đối đãi tốt với Kyou-chan.”

“Cậu tốt quá xá.”

Manami mỉm cười trước lời khen tặng đầy chân thành của tôi. Cô ấy mỉm cười với vẻ mặt hạnh phúc và bắt đầu đưa cặp của mình trước váy. Đó là tín hiệu mà chỉ những người bạn thời thơ ấu mới hiểu. Nó tương đương với việc một con cún đang vẫy vẫy đuôi. Có nghĩa là ‘khen tớ nữa đi’.

“Cậu sẽ là một người bà tốt. Cháu của cậu chắc chắn sẽ rất may mắn.”

“Ồ... Lời khen đó... Không phải ta thường nói là ‘Cậu chắc chắn sẽ trở thành một người vợ tốt và ai được làm chồng cậu sẽ rất may mắn’ sao?”

“Không, tớ đúng là nói bà, bởi vì mỗi lần nói chuyện với cậu tớ có cùng cái cảm giác như lúc hàn huyên với người bà quá cố trên sân hiên với một cốc trà.”

“Cậu đâu có khen tớ đúng không? Chắc chắn đó không phải là một lời khen! Hơ, dĩ nhiên, tớ đâu có gọi cảm. Ồ, Kyou-chan. Dù sao cậu cũng có cái bản mặt ‘nhân vật phụ’ mà!”

“Đến cả cậu mà cũng nói tớ thế sao?”

Không ngờ chúng tôi nghĩ về nhau cùng một kiểu như thế. Rốt cuộc thì chúng tôi cũng khá giống nhau đấy chứ.

Trong lúc chuyện trò như thế, hai đứa đã đến gần nhà tôi. Nếu quẹo trái ở ngã tư tới, tôi sẽ về đến nhà.

Nhưng đúng lúc đó, chính xác hơn là chẳng đúng lúc tí nào, chúng tôi bắt gặp Kirino đang trên đường về nhà từ trường học.

“Ô chà.”

Tôi dừng lại trước khi đến góc cua.

Ở bên phải ngã tư, người mẫu nổi tiếng của Tạp Chí Tuổi Teen đang bước đi trong bộ đồng phục học sinh. Hình như con bé đi chung với mấy đứa bạn cùng trường. Tất cả những cô bé nói chuyện với em gái tôi đều rất xinh. Họ đều đặc biệt và có nét đẹp riêng.

À, bạn có biết cái nhóm thần tượng nổi tiếng nào gồm toàn các cô bé tuổi teen? Hãy tưởng tượng họ mặc đồng phục học sinh đi dạo và nói chuyện ầm ĩ trên phố.

“...”

Chúng tôi im lặng và khựng lại.

Trước mặt chúng tôi là các nhân vật phụ, những học sinh cấp hai bước qua và toát ra vẻ hào hoa lộng lẫy ngúc trời.

“Hơ...”

Manami nhìn những cô gái nổi bật đi qua dãy ngưỡng mộ.

“Mấy cô bé dễ thương quá. Còn trẻ thật là thích.”

“Bà ơi, nhớ dùm cho là bà vẫn còn là một nữ sinh cấp ba. Bà gần đây lú lẫn quá rồi đó.”

Tôi không thể giúp gì được nữa. Cô ấy nói chuyện y chang một bà già. Hết thuốc chữa rồi.

“Tôi biết mà, ông ơi. Nhưng ngay cả hồi học cấp hai, tôi đâu có kiêu hãnh như chúng. Học sinh cấp hai, chúng vẫn còn là trẻ con... Vậy mà chúng vẫn trưởng thành hơn tới nhiều. Ôi, ghen tị quá đi... Có lẽ tớ nên cố gắng hơn nữa.”

“...Cậu ổn mà... Cậu như hiện giờ vẫn tốt chán...”

Cậu mà trở thành nh ̣ Kirino thì s ̣ch ̣ng còn n ̣i trú ̣ nào cho t ̣ n ̣a c ̣.

Tôi thả ở bên một cô bạn thời thơ ấu bình thường, giản dị còn hơn một cô gái hào nhoáng, nổi trội.

Hơ, cả tôi và Manami đều ở trong một thế giới khác biệt với họ.

Tôi hiểu điều đó. Khốn thật.

Vài ngày sau, tôi lại có dịp nói chuyện với em gái mình lần nữa.

Chủ nhật, tôi cùng Manami đến thư viện vào buổi sáng. Sau khi tiễn Manami về vào buổi chiều, Kirino đã đợi ở ngay sảnh vào.

Nó dựa lưng vào tường và khoanh tay trước ngực. Cái liếc mắt đầy ác ý của nó khiến tim tôi đau nhói.

? ...b ̣ mình đ ̣ng ch ̣m gì đ ̣ n nó sao?

“...Một phút nữa đến đây.”

“S-Sao?”

Tôi hỏi, cố che giấu sự sợ hãi. Kirino tiếp tục liếc nhìn.

“Thảo luận nhân sinh, phần tiếp theo.”

Con bé cắt ngang và thì thầm.

Anh hiểu đi u em muốn nói, nhưng tại sao gì em lại dễ dàng cảm ghét thế kia? Đó là thái độ nên có khi nhỡ ngắc khác thế này sao?

“Nhưng mà...”

“Cứ đến ngay đi... lên.”

Kirino kéo tay áo tôi ngay trước khi tôi kịp cởi giày ra. Điều đáng bực mình là việc nó nhớ không nắm trực tiếp lấy tay tôi.

“Ôi xời. Cô đâu có cho tôi lựa chọn đâu, hở?”

Mình quỳ là tốt khi không chông cựa trong cái tình thế căng thẳng này và mình cứ đứng lên cứu thăng.

Và rồi, tôi bị buộc phải bước vào phòng em gái mình.

Lại mùi hương ngọt ngào như mọi khi. Nói thêm luôn, phòng Manami có mùi nhang, giống y như phòng của bà nội. Tôi đoán cái này tùy thuộc vào mỗi người.

Kirino đi vào phòng trước tôi đã kéo ra một chiếc ghế máy tính và ngoắc tôi lại với ngón trỏ.

Con bé biết sao vậy ch? Không phải nó muốn thử luôn nhân sinh sao?

Tôi lo lắng vì không thể đoán ra mục đích của em gái mình.

“Ngồi.”

“Ừ hử...”

Tôi tuân theo mệnh lệnh con bé một cách ngoan ngoãn, Kirino đứng ngay cạnh tôi và tựa đầu vào tay đặt trên bàn.

Con bé bật máy tính lên và màn hình khởi động chuyển sang màn hình làm việc.

Phòng nền là mấy cô nekomimi đang nghỉ ngơi trong phòng khách.

Trong góc màn hình dễ thương là một biểu trưng có hình con mèo chibi đang lén nhìn ra từ thùng rác. Ở góc trên bên trái là lịch, trong khi bên trên có một cửa sổ kiểu nekomimi đang mở với những biểu trưng của các chương trình chat và trình duyệt web sắp xếp ngay ngắn.

“Nó đúng là... được tùy biến.”

“Đại loại thế. Có trang trí màn hình bằng cách thay đổi skin và dùng launcher. Không phải toàn mấy thứ cơ bản thôi sao?”

Kirino mỉm cười đầy tự mãn.

Skin (da) ? Launcher (máy phóng) để trang trí...? Cái gì vậy? Sao nó cứ phải dùng mấy từ kỹ thuật thế không biết? Chẳng hiểu gì cả, nhưng tôi đoán là nó đã tùy biến máy tính cho phù hợp sở thích của mình.

... Thế nên tôi cho rằng cả otaku và nữ sinh cấp hai đều giống nhau mỗi khi muốn khoác lác giống như thế.

“Và? Cô muốn gì mà cho tôi xem cái này?”

“Ồ anh ngu thế. Vẫn không hiểu à?”

Kirino nhìn tôi chê bai.

Trí hi u!

Con bé giữ lấy con chuột và nói,

“...Game ấy, biết chưa? Chơi game ngay bây giờ.”

“Hử? Game...? Ý cô là tôi với cô? Cùng nhau?”

“P-Phải...”

Con bé trả lời, lảng tránh cái nhìn của tôi. Nó có vẻ hiểu rằng mình vừa yêu cầu tôi điều gì đó điên rồ và ngần ngại đề cập đến nó.

Tôi chẳng hiểu tí gì cả.

Tại sao tôi phải chơi game cùng em gái mình, người mà tôi còn chẳng có quan hệ tốt đẹp? Dù cho nó có là game đối kháng đi nữa, cũng chẳng vui về gì.

Kirino có vẻ nhận ra sự ngờ vực của tôi, và cố làm dịu tình thế.

“Chính anh đã nói, là anh sẽ làm mọi chuyện để giúp em, hay đại loại thế...”

“Ừ thì anh có nói anh sẽ giúp để chuyện đó không bị bố mẹ phát hiện. Nhưng anh được bảo là thảo luận nhân sinh. Sao tự nhiên giờ ta lại chơi game?”

“N-Nó là cần thiết! Cứ cầm lấy cái này!”

“N-Này!”

Con bé buộc tôi phải cầm lấy con chuột. Bình thường nó ghét tôi đến mức không muốn liên lạc gì với tôi, nhưng lần này nó đặt tay nó lên tay tôi và bắt đầu rê chuột. Con bé nhấp đúp vào một biểu trưng ở trong góc.

Con bé đột nhiên trở nên rất hào hứng.

Cái thái độ lãnh đạm lúc bình thường của nó đâu rồi? Tôi cho rằng đây mới là bản tính thật của con bé vì nó có vẻ sống động hơn nhiều. Tôi gần đây cũng hiểu được rằng con bé đã luôn cư xử dễ thương để phù hợp với mọi người xung quanh.

Lãnh đạm, thoải mái, rầy rà, ương bướng...

Mặc những bộ đồ một nhất, nói chuyện về thời trang, hát karaoke với bạn bè và những thứ như thế...

Đó không phải là kiểu mẫu “tôi thắng rồi” của học sinh cấp hai ngày nay sao?

Tôi không nghĩ mình phải bàn về chuyện đó là tốt hay xấu.

Nhưng em biết đợ Kirino, chúng phợi em nên chơi game với bạn bè mình sao?

“...Nhìn cái gì đấy? Bắt đầu khiến người khác khó chịu rồi đấy.”

“Có gì đâu.”

Ôi thôi được, tôi đoán mình phóng lao phải theo lao thôi.

Tôi chuyển sang ‘chế độ anh trai’ và nhìn vào màn hình đang chiếu cảnh của game.

Reng! Màn hình tiêu đề màu mè chào đón tôi với giọng một bé loli.

(http://bbs.hako.re/wp-content/uploads/2015/02/Oikk_v01_093.jpg)

“Sister Makers X Phần 4!”

“Chào mừng đã về, anh trai! Hãy làm tình với... em gái của anh!”

“Cô đang định để tôi chơi cái gì đấy?!”

Tôi nên nổi điên lên. Tôi phải nổi điên lên vào lúc này. Tôi lẽ ra phải biết có chuyện đáng ngờ khi con bé bắt tôi chơi trên máy tính trong phòng nó chứ không phải ở TV trong phòng khách! Con khốn! Kiểm đâu ra một đứa anh trai bắt đầu chơi game ‘làm tình với em gái’ cùng với em gái thực sự của mình cơ chứ? Bộ anh là đồ biến thái à? Hở?!

“Chắc là anh cũng biết, ... Tất cả em gái trong game này đều trên 18 tuổi.”

Cô im m m m t lúc.

Tôi ôm cái đầu đang nhức buốc và nhìn lên Kirino.

“E-Em biết đấy...”

“Sao lại la lớn đột ngột vậy? Làm người ta giật mình! N-Này, đừng có mà đưa cái mặt lại gần đây!”

Con bé phóng ánh mắt như hàng loạt mũi dao tằm độc về phía tôi trong khi tôi liếc nó. Tôi nghĩ mình nên nói gì đó với nó nhưng lúc này, tôi nhận ra vẻ mặt nó có vẻ chua chát nên kiềm lại.

“...Nè, chuyện gì vậy?”

“...Rốt cuộc thì anh cũng coi thường em.”

“Hử? Cái gì?”

“Anh chỉ hứa lèo thôi. Anh thậm chí nhăn nhó trước khi bắt đầu chơi! Anh có thể nói những chuyện tốt đẹp, nhưng trong đầu anh chỉ nghĩ em là một đứa con gái kỳ cục...”

Con bé bắt đầu nhìn tôi đầy căm ghét.

“E-Em biết đấy... không phải như thế nhưng...”

Tôi gỡ đầu dĩa dội với bàn tay rảnh.

“Không phải là chuyện khinh thường em hay gì đâu! Anh mà chơi cái này trước mặt em là sai trái! Phải hiểu chứ ! Nó đâu có giống chúng ta cùng coi phim tình cảm trong phòng khách và họ chiếu cảnh hôn nhau!”

“Anh đang nói chuyện gì vậy? Em chẳng hiểu gì cả.”

Bộ con bé thật sự không hiểu ư? Bộ tôi đang nói chuyện gì kỳ cục sao? Thôi được, tôi chỉ vào màn hình và nói,

“Anh không biết nhiều lắm nhưng anh cho rằng đây là một game mà ta phải kết thân với một đứa em gái ảo và cứ thế. Nó được làm cho con trai và dán nhãn R18, đương nhiên nghĩa là sẽ có những cảnh đó ở những đoạn cao trào...”

Trong lúc tôi nói, Kirino vẫn giữ khuôn mặt giận dữ.

“Bộ em không có ý phản đối việc xem mấy cảnh đó cùng với anh mình à?”

“!!!”

Kirino mặt đỏ như gấc, miệng há hốc ra. Con bé có vẻ ‘em không nhận ra cho đến lúc anh nói’.

“E-Em không thật sự quan tâm đến chuyện đó lắm... Đừng có mà nói xàm! Cái cách anh nói làm em có vẻ quái dị!”

“Ừm...”

Tôi có lẽ đã hiểu được vấn đề. Con bé chắc không chơi game này bởi vì nó có nhãn R18 hay vì nó có mấy ‘cảnh đó’. Định nghĩa của nó về ‘yêu mến em gái mình’ không hề có chứa mấy thứ khêu gợi. Ồ, con bé rõ ràng vẫn là một cô gái nên...

Dù sao thì... tôi dùng mu bàn tay quẹt trán.

“Được rồi. Anh hiểu, Kirino. Anh coi như hiểu được tình huống hiện giờ rồi. Nên giờ ta thảo luận đã, được chứ? Ồ...”

“Hãy nhấp nhẹ vào bên trái màn hình đi anh ♥!”

“Tao đã bảo mày im mồm! Đừng có ngắt lời tao vào lúc cao trào khi tao đang nói chuyện!”

Mình đã chửi lại màn hình. Thật đang bối rối quá rồi...

Được rồi, phải bình tĩnh lại...

“Ê... Đừng có thô lỗ với Shiori-chan!”

“Em đó, trở về thực tại đi. Đó chỉ là một bức ảnh thôi.”

“Đừng có mà gọi cô ấy là bức ảnh!”

Sai lầm rồi. Đó không phải là một nhận xét có suy nghĩ, nhưng dù sao... Em có gan lắm mới dám hét vào mặt anh.

Ồi thôi. Được rồi... Tôi phải làm gì đây? Ai đó nói tôi biết với! Chuyện này ngoài khả năng của tôi rồi.

Dùng chút sức tàn, tôi cố thuyết phục em gái mình.

“Anh xin lỗi đã nói những chuyện mình không biết. Anh không có ý khinh thường những chuyện em làm hay lừa gạt gì em. Anh hứa thật đấy. Tin anh đi.”

“...”

Kirino nhìn tôi với môi mím chặt và đôi mắt ngân ngấn nước.

“Nhưng em thấy đấy, ừm, cái game này hơi cao cấp quá với anh. Em biết mà, anh mới 17 tuổi. Anh không có ý coi thường em, nhưng em thấy mà... Chỉ là không thể được. Anh hiểu. Nó chắc cực kỳ vui nên em mới giới thiệu nó cho anh, đúng không? Anh biết. Anh hiểu mà, thật đó. Dù vậy, cho phép anh từ chối đề nghị của em. Được chứ, nếu chỉ có mình anh, có lẽ sẽ có một chút khả năng, nhưng anh không đủ can đảm để chơi một game dán nhãn M18 ngay cạnh em gái mình.”

“...Đồ ẻo lả”

Em gái tôi vừa gọi tôi bằng một cái tên hết sức nhục nhã

Chu đong đi, Kyoustake! Nhu mày nhi điên lên đây, mài chuyên sốtrở nên phuc tập hàn nhi u!

“Hê...”

Con bé thở dài. Anh mới là người muốn thở dài đây.

Kirino nói đơn giản.

“Vậy thì đây là bài tập về nhà.”

“B-Bài tập về nhà?!”

“Phải. Anh không muốn chơi chung, đúng không? Vậy đây chính là bài tập về nhà. Em sẽ cho anh mượn nó với cái máy tính xách tay nên tuần tới là phải xong đó.”

“...”

Nếu tôi nói không, con bé chắc chắn sẽ nói mấy thứ đại loại như tôi lừa nó hay tôi coi thường nó.

Dù mặt tôi đang giật giật, nhưng tôi vẫn không thể nào chống lại sự bạo ngược của em gái mình.

“Vậy được rồi. Anh buộc phải chơi hết, đúng không? Anh chỉ phải...”

“Đúng thế.”

Kirino kéo chuột đầy tự hào, và đóng ứng dụng. Cô bé trên màn hình tiêu đề (nhân vật ở dạng chibi) xuất hiện lại và cúi chào. Cô bé vẫy vẫy tay khi phải chia tay với người chơi.

“Anh ơi anh ơi ♥, lần sau lại chơi với em nhé, chắc chắn nhé, bibi!”

“Ồ ờ, chào...”

Em đúng là m□t cô bé ngoan.

Em gái anh chưa bao giờ gọi anh như thế, chẳng đời nào.

Buổi tối ngày hôm sau, tôi bước xuống phòng khách tìm thứ gì lạnh để uống thì gặp Kirino.

Con bé mặc bộ đồng phục với váy quá ngắn như mọi khi. Nó bắt chéo chân trên ghế sofa như một nữ hoàng. Nó lại toát ra cái vẻ không thể tiến lại gần.

Một cô công chúa ra sao thì con bé y chang vậy. Mặc dù nó là em gái tôi nhưng một kẻ thường dân như tôi chẳng thể dễ dàng bắt chuyện với nó.

À, chẳng phải chuyện đó là vấn đề hay gì đâu. Chỉ là gần đây chúng tôi có dịp trò chuyện nhưng tôi vừa tái khẳng định rằng chúng tôi vẫn chẳng gần nhau thêm được bao nhiêu.

“...”

Trong lúc nhìn Kirino từ đằng xa, tôi uống từng hớp trà lạnh. Phù! Tôi thư giãn một chút trước khi rời phòng khách. Ngay lúc tôi đặt tay lên nắm cửa, con bé gọi.

“Nè-“

“Ừ... S-Sao?”

Tôi lúng túng ngoái nhìn ra đằng sau như một con robot.

Kirino hỏi cộc lốc trong khi mắt vẫn dán vào tờ tạp chí.

“Xong chưa?”

“...Ồ... Ý em là sao?”

Tôi cố giả vờ không hiểu ý của con bé. Kirino quăng tờ tạp chí qua một bên và nhìn tôi với ánh mắt của một thần tượng nổi tiếng đang nhìn một tên đạo diễn nghệ thuật hạ cấp, và thì thầm.

“Vậy là vẫn chưa chơi xong?”

“À... Ừ...”

S-Sao mà em bí t?

Ồ, thật đáng sợ Kirino-san. Em thật sự đáng sợ. Làm ơn tha cho anh đi...

Tôi bị dồn vào góc trước Kirino gia tăng sức ép.

“Sao lại chưa? Đã bảo đó là bài tập về nhà. Tại sao vẫn chưa chơi xong hả?”

Tại sao? Tại sao mình lại bị trách mắng bởi đứa em gái vì không chơi eroge mà nó cho mình mượn? Cuộc đời mình sai lầm chỗ nào chứ? Hơn nữa, còn lâu mới chơi nó! Tại sao mình phải chơi eroge em gái dán nhãn R18 trong khi mình có mặt đứa em gái thật chứ? Hãy nghĩ đến những khó khăn và tình thế của anh chứ!

Bộ không có ai hiểu tôi sao?

“Ồ...À em thấy đấy... Anh chỉ là người mới tập chơi nên... Anh không biết phải chơi như thế nào, ngay cả sau khi xem bản hướng dẫn.”

Tôi khóc dờ mếu dờ và dựng ra một lời bào chữa ngu xuẩn.

Kirino tiếp tục với giọng gần như tức giận.

“Vậy thì phải nói chứ.”

Con bé cứ như một ngôi sao truyền hình đang xả cái nhân cách kếp của mình đằng sau sân khấu.

“Hừ... Em sẽ hướng dẫn anh với phần giới thiệu, đến phòng.”

Em gái tôi nắm lấy tay áo tôi và lôi tôi đi. Ra khỏi phòng khách, trong lúc đi lên cầu thang, tôi cố nói vài câu phản đối.

“A-Anh đã nói hôm qua là anh không muốn chơi nó ngay bên cạnh em...”

“Ồ ờ. Đúng là cái đồ mít ướt. Đi đi chứ mà lằng nhằng cái gì?”

Khả thật. Tại sao mình phải nghe những lời này lời này chứ? Chẳng phải mình mới là người nên nói những lời đó sao?

Ở trên đầu cầu thang, tôi bị đẩy vào phòng con bé như lúc trước.

Kirino khôi phục máy tính khỏi chế độ chờ và nói với tôi.

“Vì anh vô dụng quá nên em sẽ đưa anh phiên bản dành cho mọi lứa tuổi.”

“Nếu em có thứ đó, sao từ đầu không đưa nó cho anh chứ!”

“Anh chả hiểu gì cả. Mặc dù bản dành cho mọi lứa tuổi và bản dành cho người lớn cùng có chung tựa nhưng chúng hoàn toàn là những game khác nhau.”

Ai đó khen tôi đi chứ. Tôi quả thật là một người vĩ đại vì đã theo được cái cuộc đối thoại này, đúng không?

“Nhưng... Không phải họ chỉ loại bỏ toàn bộ những cảnh nóng ra khỏi phiên bản dành cho mọi lứa tuổi sao?”

“Đó là một sự sỉ nhục cho người đã viết nội dung và fan nếu anh nói vậy. Đừng bao giờ nói thế. Nếu một game chơi ở phiên bản dành cho người lớn có một phiên bản dành cho mọi lứa tuổi hay bản dành cho hệ máy cầm tay chẳng hạn, em cũng sẽ chơi bản đó. Nhưng em luôn có cái cảm giác có thứ gì đó khác biệt. Chính xác là khác chỗ nào thì rất khó nói vì em không phải chuyên gia, mặc dù em nghĩ có những thứ họ chỉ có thể làm nếu nó là phiên bản dành cho người lớn.”

“Anh hiểu rồi.”

Chàng hiểu tí gì cả.

“Không chỉ là việc thêm vào một nữ nhân vật chính hay lồng tiếng cho nhân vật.”

Còn anh nói cho anh biết đi nếu đó thì có ích gì không?

“À em đã nói cho anh nhiều rồi, nhưng tổng kết lại, phiên bản dành cho mọi lứa tuổi không tệ nhưng em muốn anh chơi bản gốc nếu có thể. Đó là tại sao em đưa anh bản gốc làm bài tập về nhà.”

“... Vậy thì tại sao giờ em lại chuẩn bị phiên bản dành cho mọi lứa tuổi?”

“Như em đã bảo đó! Anh là người bảo mình không biết chơi thể nào cơ mà. Hãy biết ơn là em sẽ dạy anh ngay bây giờ!”

Anh ch□ng bi t ến tí nào đâu!

Khỉ thật... rốt cuộc mình vẫn phải làm chuyện đó...

Tôi chụp lấy con chuột và nhìn màn hình đang hiển thị game.

Với cái giọng loli khiến tôi lạnh xương sống, cái tiêu đề “Hãy yêu em gái bạn” hiện lên. Bên dưới tiêu đề, đoạn văn bản “Nhấp nhẹ nhàng vào màn hình ♥” đang nhấp nháy.

Kirino, người tự nhiên trở nên mạnh mẽ và ra lệnh cho tôi.

“Được rồi, bắt đầu nào. Giờ nhập tên anh vào... Nè tại sao anh định bắt đầu với tên mặc định? Nhập tên thật của anh ấy!”

“Tên... thật của anh...? Sao vậy? Bộ anh buộc phải nhập vào à?”

“Cái gì? Dĩ nhiên là phải! Điều quan trọng nhất trong game này là mấy em gọi anh bằng tên thật của mình! Nhanh lên nào!”

“Khỉ thật, anh bắt buộc phải làm thế, hử? Tùy thôi.”

Tôi đầu hàng. Game về em gái đầu tiên của tôi, chơi với tên thật của tôi... Cấp cao thật đấy...

Có lẽ đã đến lúc giới thiệu các bước cơ bản của “Hãy yêu em gái bạn (Phiên bản dành cho mọi lứa tuổi)” rồi. Dĩ nhiên, tôi cũng chẳng thể nói gì nhiều vì cũng chỉ mới tập chơi.

Hãy coi như nó là một lời giới thiệu vắn tắt.

Ahèm... Người chơi của game này, là tôi, phải nhấp chuột trái vào các đoạn văn trong hộp thoại ở phía dưới màn hình để cuộn qua chúng. Theo Kirino thì...

“À đây chỉ là một game AVG [3] truyền thống thôi. Anh chẳng việc gì cần đến hướng dẫn hết.”

Lướt sơ qua bản hướng dẫn (mà con bé vừa mới lấy mất), màn hình trong game gồm ba phần: một cửa sổ văn bản, một bức ảnh nền, và hình nhân vật.

Tuy nhiên, trong vài cảnh sự kiện đặc biệt, thứ gì đó gọi là ảnh CG sự kiện sẽ chiếm toàn bộ màn hình thay cho bức ảnh nền và hình nhân vật để khiến việc chơi game thú vị hơn.

Một nhận xét công bằng cho thứ này thì nó chính là một buổi chiếu hình chất lượng cực cao. Một hệ thống đơn giản và cách chơi game có vẻ cũng dễ.

Hừm. Có lẽ rốt cuộc tôi có thể làm được.

Sau khi gõ vào tên mình vào, tôi bắt đầu trò chơi. Với một bầu trời xanh làm nền, đoạn độc thoại của nhân vật chính bắt đầu.

“Tên tôi là Kousaka Kyouusuke. Tự mình nói ra thì có vẻ lạ lùng, nhưng tôi chỉ là một học sinh cấp ba bình thường.”

...Mặt gã chán ngất! Tôi đã nghĩ tôi mình là bình thường? ... (cười khan)

Tao đâu có đặt tên mình cho mày dễ chơi. Nói thì gì đó hay ho hơn đi để dễ chơi?

Có vẻ Kirino hiểu được những cảm xúc tiêu cực của tôi dành cho hắn ta và đưa ra một giải thích cực kỳ đúng lúc.

“Anh thấy đấy trong những game như thế này, nhân vật chính thường được thiết kế là một người bình thường có tính cách trung bình để người chơi có thể đồng cảm với anh ta. Ồ, vào lúc đầu anh ta được thiết kế hơi ngốc để có chỗ cho những phát triển trong game.”

“Anh hiểu rồi.”

... Con bé không nói về mình, vậy sao tim lại đau nhói? Vì hắn có cùng tên với mình, tôi cứ liên tưởng hắn với bản thân mình.

Để dễ nhớ, tôi sẽ rút lại lời nhận xét lúc gặp cậu là chán ngất. Rồi vui đi cậu gặp cậu, Kyouusuke.

Nhưng sao đó, Kirino đột nhiên trở nên nói nhiều khi chủ đề là về mấy thứ này.

Trong khi đồng tai nghe những lời giải thích đầy hào hứng của Kirino, tôi nhấp chuột, nhấp chuột và nhấp chuột... Đoạn độc thoại chung chung kết thúc và màn hình tối đen lại. Âm thanh của tiếng chim hót bắt đầu phát ra.

Kyousuke: Ừm, mình ngủ ngon quá. Vì mình đã học quá khuya ngày hôm qua, thật khó cưỡng được.

Mặc dù tôi có cảm giác lời nói của cậu ta có hơi chứa quá nhiều thông tin, nhưng thôi kệ. Tôi chẳng muốn liệt kê toàn bộ đoạn văn trong game, nên tôi sẽ rút gọn lại và chuyển qua phần giải thích.

Game này bắt đầu với nhân vật chính, Kyousuke tỉnh dậy trong phòng mình chỉ để phát hiện ra em gái mình, Shiori, ngủ chung giường với cậu ta.

Kyousuke: Ồ, Shi-Shiori...?

Tôi vội vã bật dậy và chớp mắt liên hồi.

Kyousuke: Ồ, em làm anh mất hồn! Trời đất Shiori, lúc nào mà em...

H? Phấn ăng của cậu ta thật là nhảm!

Phải tự thấy nguy hiểm chứ. Bộ cậu vẫn còn ngái ngủ à?! Cậu tỉnh dậy vào buổi sáng và thấy rằng mình đang ngủ với đứa em gái. Cậu đáng ra phải hét lớn lên lúc đó! Nói thêm luôn, bé Shiori này là một bé loli có mái tóc đen, thắt hai bím, có vẻ nhút nhát.

Đó là nhân vật mà Kirino đã tuyên bố là nhân vật yêu thích. Lúc này thì cô bé đang xoa tóc.

“Nè... Anh có cảm giác ra sao sau khi thấy cô ấy ngủ thật bơ vơ như vậy? Anh có bị bất ngờ không?”

“Ồ... Biết nói sao nhỉ? Bình thường?”

Tôi nhận xét mơ hồ trong lúc Kirino đang ca ngợi ảnh CG sự kiện.

Tôi cố nhấp chuột để cuộn tới tiếp và một cửa sổ mới hiện ra ở ngay giữa màn hình.

“Ồ, chà.”

“Đó phần lựa chọn các route phân nhánh. Ở những phần quyết định của kịch bản, anh phải chọn hành động của nhân vật chính. Tùy theo lựa chọn của anh mà ấn tượng của em gái về anh sẽ tốt lên hay tệ đi, hay thậm chí hơn thế nữa, câu chuyện có thể thay đổi sau đây.”

“Ồ? Anh nên chọn cái nào đây? Hình như có ba cái.”

“Hử? Anh phải quyết định chứ, dĩ nhiên rồi. Đó là game mà anh biết đấy. Sẽ ổn thôi. Lựa chọn trong game này dễ ợt.” Kirino nhẹ nhàng nói.

Tôi đoán nó dễ thật.

Tôi sắp phải lựa chọn hành động của nhân vật chính. Vậy ơ... Để xem nào...

Nhìn Shiori bình thản ngủ tôi...

1. Nhẹ nhàng âu yếm ôm lấy con bé

“Từ chối”

Bị câu mu n t sát à? Câu điển t i m c nào m i ôm ch m l y đ a em gái đang ng c a mình ch ?!

2. Nhẹ nhàng ra khỏi giường mà không đánh thức em ấy.

“Hừm...”

Đây là một lựa chọn an toàn. Nhưng cậu biết đấy Kyouusuke, nếu cậu không làm rõ mọi chuyện ngay từ lúc này, cậu sẽ bị em gái coi thường sau này. Đã quá trễ cho em gái của tôi rồi, nhưng tôi sẽ không để cậu phạm phải cùng sai lầm đâu. Nên tôi từ chối lựa chọn này và nhấp chuột vào lựa chọn thứ ba mà không ngần ngại.

3. Không chút do dự đạp nó bay xuống giường

Rầm (một hiệu ứng đặc biệt với màn hình rung chuyển)

Kyousuke: Đừng có lên vào giường người khác chứ! Dậy đi con nhóc kia!”

Được đấy! Một hành động rất chính xác. Làm anh trai là phải như thế. Rốt cuộc cái game này cũng không tệ. Tiếp theo là...

“Anh làm cái gì với Shiori-chan đấy?!”

RẦM tôi nhận một đòn trả đũa từ em gái ngoài đời thật của mình. Tôi bị đá bay và ngã sóng soài cùng cái ghế.

“Úi da! Cô đột nhiên làm gì thế?!”

Tôi phản nản ngay lúc đứng dậy nhưng Kirino hét tôi với vẻ mặt kinh khủng.

“Đó phải là câu hỏi của em mới phải! Sao anh có thể làm lựa chọn đầu tiên là ‘Không chút do dự đập nó bay xuống giường’? Em không thể tin nổi! Đầu óc anh bị làm sao vậy?!”

“Ồ à... đầu tiên anh nghĩ... anh không nên nhẹ tay với con bé nên...”

“Anh vừa nói gì?”

“Không có gì!”

Tôi thật yếu đuối!... Trời ạ đứa em gái này mạnh quá. Tôi hoàn toàn không thể đánh trả được. Nếu em lớn lên làm người xấu thì thật hết thuốc chữa.

Tôi giữ bên hông bị đá và than thở với chính mình.

Ngồi lại vào ghế, tôi nắm lấy con chuột và tiếp tục với trò chơi. Tôi nhấp chuột để cuộn qua các lời thoại của Kyousuke và nhạc nền đột nhiên chuyển sang giai điệu chán nản và buồn rầu.

Shiori: E-Em xin lỗi... Kyousuke-oniichan... *hic* E-Em... không ngủ một mình được hôm qua và...

Kyousuke: Sao? Em nói cái gì?

Shiori: Ư ư ư... K-Không có gì ạ! A ha ha! Chào buổi sáng, oniichan!

Shiori vẫn đang ôm bên hông bị tôi đá, và vẫn mỉm cười thật đáng khâm phục.

“Cái gã này đúng là thằng đều, cái gã nhân vật chính ấy...”

“Đó là kết quả lựa chọn của anh! Thậm chí em còn chẳng biết có một kịch bản như thế! Em chưa từng làm một lựa chọn như thế nên em không biết... Ồ tội quá đi... Shiori-chan...”

Kirino thương xót cho nữ nhân vật chính bị đối xử tồi tệ từ ngay đầu game.

Nhưng em biết thế... Em cũng đã nói những lời gây nên hậu quả rồi anh mà...

Tôi đủ khôn để không nói những suy nghĩ đó ra và tiếp tục trò chơi một cách đáng ngưỡng mộ.

Bầu không khí đã căng thẳng từ ngay đầu trò chơi, vào buổi sáng của gia đình Kousaka. Nhân vật chính Kyousuke đã trở thành một kẻ bạo ngược vì lựa chọn phân nhánh vừa rồi. Sau khi ném Shiori ra khỏi phòng, cậu ta thay đồng phục học sinh và bước xuống nhà ăn sáng.

Có sáu đứa em gái đáng yêu đang đợi ở đó...

“Nè Kirino, mấy đứa con gái này nhìn quá khác nhau. Ta có thể thấy rõ ràng chúng chẳng có quan hệ máu mủ gì.”

“Ồ im đi. Một người khác nhau về mỗi nữ nhân vật mà.”

Tôi đã hỏi một câu chẳng nhạy cảm, nhưng tôi nghĩ câu trả lời còn tệ hơn. Ồ thôi kệ, tôi nên cố kiềm chế việc hỏi những câu không cần thiết.

Tôi tiếp tục nhấp chuột. Sự kiện bữa ăn sáng bắt đầu với tất cả nữ nhân vật chính sắp hàng.

Reng

Màn hình chuyển sang góc nhìn phía trên của bàn ăn. Biểu trưng của khuôn mặt mỗi đứa em gái nằm xung quanh bàn, nhấp nháy mắt. Ở phía trên màn hình hiển thị, “Bạn muốn nói chuyện với ai?”

“Hử? Màn hình lại đổi nữa rồi.”

“Đó là màn hình lựa chọn sự kiện. Nếu nhấp chuột vào biểu trưng của đứa em gái mà anh muốn nói chuyện, một cuộc đối thoại với đứa em gái đó sẽ bắt đầu. Sẽ có những lựa chọn bên trong sự kiện nữa và tùy theo lựa chọn của anh, độ hảo cảm của cô ấy về anh sẽ thay đổi giá trị.”

“Hừm... Mà nè, ý em về cái độ hảo cảm đó là sao?”

“Đó là một giá trị bằng số biểu thị đứa em gái đó thích anh trai mình đến mức nào. Nếu nó không cao hơn một ngưỡng nào đó, một số sự kiện sẽ bị khóa. Dĩ nhiên, các kết thúc độc lập cũng dựa trên cái này. Nên quy tắc cơ bản rút ra từ kinh nghiệm là, anh nên xem nhiều sự kiện của đứa em gái anh muốn hoàn thành và làm tăng giá trị thiên kiến. Dù sao thì, nếu anh làm tăng giá trị cho vài đứa em gái khác nhau cùng lúc, những sự kiện đặc biệt sẽ xảy ra vào những lúc như ngày Valentine và cứ thế. Anh nên ghi nhớ điều đó trong đầu nữa.”

Con bé lúc nào cũng quá hăng hái khi giải thích mấy thứ này. Cứ bô lô ba la không ngừng nghỉ... Bộ cái trò đó vui dữ vậy sao?

“A-Anh hiểu rồi... mà nè, để anh hỏi thử độ hảo cảm của em dành cho anh là bao nhiêu nhé?”

“Anh có chắc muốn hỏi điều đó không?”

“Ồ... Thôi khỏi cảm ơn.”

Cái vẻ mặt đó là quá đủ với tôi rồi. Tôi cũng đoán ra rằng có những sự kiện đặc biệt chỉ xuất hiện nếu độ hảo cảm ở dưới một ngưỡng nào đó mà tôi đã chứng kiến rồi.

“Vậy đó là những bước cơ bản. Anh hiểu chưa?”

“Dĩ nhiên!”

Sau khi hướng dẫn tôi, Kirino giải thích làm thế nào để lưu dữ liệu, và đóng ứng dụng lại. Rồi con bé nhìn tôi như có vẻ muốn hỏi điều gì.

“Anh nghĩ sao về nó?”

“Anh chưa thể nói gì cả... Vì anh chỉ mới bắt đầu thôi mà...”

“Ồ-Ồ phải rồi. Đúng vậy...”

Thực lòng mà nói, tôi không nghĩ game này hợp với mình. Không phải là vấn đề nó thú vị hay không, mà thật là tàn nhẫn khi ai đó phải chơi game trong đó ta yêu một đứa em gái ảo, khi cũng người đó có một đứa em gái thật ngoài đời. Ngay cả khi cô bé Shiori này có khuôn mặt dễ thương và nói những chuyện cũng dễ thương và có vẻ yêu tôi, tôi không thể không nghĩ rằng cô bé phải có một động cơ kín đáo nào đó.

Nói sao nhỉ... một sự cảnh giác cao độ với mấy đứa em gái? À, tưởng tượng rằng Kirino đang chơi một game mà con bé phải làm chuyện đó với một người anh trai. Bạn có nghĩ rằng nó có thể thoải mái mà thưởng thức được không? Dĩ nhiên không. Chuyện của tôi là như thế đó.

Nhưng, tôi đã bảo mình sẽ chơi nên tôi sẽ hoàn thành chỉ mỗi cái này thôi. Trong lúc tôi đang suy tư về những chuyện như thế...

“Vậy cái nào tốt nhất cho lần tới đây...”

Kirino vui vẻ mở một thư mục và tha thẩn rê chuột xung quanh.

B□ con bé đ□nh b□t mình chơi m□y game v□ em gái h□ t□ cái này đ□ n□ cái khác?

“...”

Tôi quá lo sợ nên không dám hỏi, chắc chắn rồi. Chuyện đó là không thể chấp nhận được. Tại sao tôi phải làm nhiều như vậy cho con bé chứ?

Dù vậy, tôi vẫn hiểu được lý do Kirino muốn tôi chơi game về em gái.

“Nè... Kirino-”

“Cái gì? Sao anh lại có cái vẻ mặt nghiêm túc đó vậy?”

“Em có bạn bè ở trường không... Người mà em có thể nói chuyện và chơi game cùng ấy?”

Bị hỏi như thế, đầu tiên Kirino có vẻ mặt trống rỗng rồi nhìn xuống.

“... Đó không phải là chuyện của anh.”

“Được rồi.”

Tôi nhớ lại cảnh Kirino đi về nhà cùng bạn học. Mấy đứa đó sẽ không xem anime dành cho trẻ con hay chơi game về em gái. Thậm chí, chúng còn có tính cách giống với cái mà tôi tưởng tượng về em gái mình cho tới gần đây. Nếu tôi ở vị trí của Kirino, tôi sẽ không dám thử để lộ sở thích của mình cho bạn bè trong lớp và tìm một người có cùng cùng chí hướng.

“Vậy thì... quên ở trường đi. Em có người bạn nào có cùng sở thích mà có thể thoải mái nói chuyện về game và anime không?”

Kirino cũng không gật đầu với câu hỏi thứ hai nốt.

“...Em đã bảo đó không phải là chuyện của anh.”

“Anh hiểu...”

Tôi hiểu. Đó là lý do con bé giới thiệu tôi cùng sở thích. Là vì nó muốn cùng nói chuyện về nó. Là vì con bé thật cô đơn khi phải giấu sở thích với những người khác và chỉ tự mình

Ngày hôm qua, khi con bé kéo tôi vào căn phòng này, nó nói rằng đó là phần tiếp theo của buổi thảo luận nhân sinh. Lúc đó tôi nghĩ rằng con bé chỉ vừa nghĩ ra cái lý do đó nhưng có lẽ chuyện không phải như thế...

“Sao? Bộ anh coi thường em à?”

“Không phải như thế.”

Không phải thế. Anh nghĩ mình muốn giúp gì đó cho em. Em cũng thích cô ấy, đúng không? Nhưng em không muốn thừa nhận nó, phải không? Dĩ nhiên không, em là đứa con ngốc mà.

Hơ, anh cũng không thể cứ tiếp tục với sở thích của em mãi được. Nếu ai đó có thể hy sinh thay cho anh, tốt nhất là thế. Anh sẽ cảm thấy thật tự do.

“Kirino...”

Tôi ngả người ra sau và nhìn lên trần nhà. Nếu tôi đã trên 20 tuổi, đây sẽ là lúc tôi rút vài hơi thuốc lá.

“Hãy kết bạn với ai đó.”

“H-Hử?”

Đôi mắt Kirino mở to ra vì ngạc nhiên với cái vẻ “Cái đồ ngốc này đang nói gì chứ?”

Được rồi. Tôi nhìn em gái mình với vẻ mặt không mục đích thường ngày.

“Em chính là người bảo cản thảo luận nhân sinh. Vậy nên ít nhất cũng lắng nghe lời khuyên của anh đưa ra chứ.”

Cười Tôi nở một nụ cười ác độc và xoay ghế lại. Có cảm giác như một nhà tư vấn, tôi chẳng cần suy nghĩ nhiều chỉ vào cái giường.

“Giờ ngồi xuống đó đi.”

“...”

Kirino im thin thít với vẻ mặt hơi khó chịu nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh của tôi và di chuyển.

Ồ được. Ít ra con bé có vẻ nghe lời tôi.

“Lần trước em có nói, ‘Em nên làm gì?’ À, lúc đó anh không thể cho em một lời khuyên hữu ích. Cho nên ngay bây giờ, anh sẽ đưa em câu trả lời. Em nên kết bạn.”

“B...bạn?”

“Phải. Họ có thể là những người có cùng sở thích như em, nhờ đó em có thể nói chuyện thoải mái về những thứ như anime, game hay mấy thứ dán nhãn R18. Dĩ nhiên họ sẽ không coi thường em hay lừa gạt em vì chính họ cũng ở trong tình cảnh như em.”

“Vậy ý anh là... Em nên kết bạn với Otaku.”

Tôi gật đầu.

“...”

Kirino cắn môi, ôm gối và trầm tư suy nghĩ trong lúc ngồi trên giường. Con bé lẩm bẩm:

“Em không muốn có... bất cứ người bạn otaku nào hết. Nếu em cùng đi với họ, em sẽ bị đánh giá giống như họ.”

“Đó là một lý luận quái gở. Em cũng là một otaku thật sự mà.”

“E-Em không phải...”

“Em không phải? Vậy em là ai cơ? Thử nói xem.”

Tôi lúc đó khá bức mình bởi cái thái độ của đứa em gái nên tôi nói với kiểu đồn nó vào thế bí. Kirino nhìn xuống và im lặng, lông mày nó rung lên.

Tôi chặc lưỡi.

“Chính em là người coi thường otaku và có những nhận xét bừa bãi. Không phải anh đã nói em rồi sao? Anh sẽ không bao giờ coi thường em vì sở thích mà em có. Còn em thì sao? Em có nên xem thường những otaku có cùng sở thích với mình mà công khai bày tỏ nó ra?”

“...”

Kirino nhìn lên với ánh mắt sắc lẹm và đâm tôi với cái liếc xéo đầy căm ghét.

Khi thật... Con bé ghê vãi! Tôi mém khóc thét bên trong nhưng phải cố giữ vẻ mặt nghiêm túc.

“Không được đâu. Chuyện đó không hợp lẽ. Nó giống như tự coi thường bản thân vậy.”

Ồ mình nói những chuyện thật to tát. Thế này thì chẳng phải mình nữa rồi...

Kirino chắc lưỡi lớn tiếng. Lớn đến nỗi tất cả mấy tiếng chắc lưỡi của tôi chẳng là cái gì cả. Anh đã bảo là em đang làm anh sợ chết khiếp rồi mà.

“Em không coi thường họ! Em chỉ nói về hình ảnh công chúng!”

“Hình ảnh công chúng?”

“Phải, hình ảnh công chúng. Ừ thì, em thích anime và eroge, rất thích là đằng khác. Em thậm chí còn thừa nhận mình yêu chúng.”

Ồ... Em yêu chúng... Anh thật sự không muốn nghe những lời này từ miệng một nữ sinh cấp hai. Kirino nói lớn cho tôi, người đang bị chấn động mạnh, nghe đầy tự hào.

“Dĩ nhiên, em cũng thích ở cùng với bạn học nữa. Nhưng em yêu mặt bên này cũng nhiều như thế. Em không thể chọn một trong hai được. Em có thể làm gì đây? Em yêu cả hai. Em không thể làm được gì chuyện đó cả.”

Kirino khá thiên cận về chuyện đó.

“Nhưng em nghĩ mình hiểu được sự thật là otaku bị ác cảm bởi xã hội... Anh nghĩ ai là người ghét otaku nhất?”

Nữ sinh cấp hai – bởi vì chính con bé cũng vậy, nó hiểu điều đó rất rõ.

“Nên... Điều em muốn nói là... Cả hai mặt đó đều là... Em!”

Con bé xem ra đã tìm được những từ đúng để diễn tả bản thân và có vẻ nóng nảy.

Thật khó để đoán được những gì con bé muốn nói, nhưng tôi nghĩ mình có thể hiểu được hầu hết những gì nó muốn cho tôi biết.

Con bé thích anime và yêu eroge. Nhưng nó cũng thích được ở bên bạn bè trong lớp nên nó không thể chọn cái này hay cái khác. Nửa này là nữ sinh cấp hai và nửa kia là otaku, cả hai mặt này tạo nên một con người hoàn chỉnh của nó. Đó là ý con bé muốn nói... có lẽ vậy.

“Nhưng bởi vì như thế... Ngoài cái ý cho gia đình biết chuyện này, em sẽ không bao giờ muốn bạn bè mình biết. Nếu chuyện đó xảy ra, em sẽ không thể đến trường.”

Hình ảnh công chúng. Tôi nghĩ nó cũng giống như người trưởng thành ở trong xã hội vậy. Tôi nên nói chuyện đó còn quan trọng hơn với học sinh. Bản chất của nhóm, gọi là lớp học, đặc điểm của nó là tấn công bất cứ cái gì khác lạ... Bất cứ học sinh cấp hai hay cấp ba nào chắc cũng đã trải nghiệm nó. Rốt cuộc thì tôi là một trong số đó. Tôi hiểu chuyện này rất rõ.

Ai cũng phải lo lắng về hình ảnh công chúng của họ, dĩ nhiên rồi.

Bị kẹt giữa sở thích và hình ảnh công chúng của mình, bạn không thể hỏi ý kiến bất cứ ai và phải tự mình vật lộn với nó.

Được rồi, anh đã hiểu vấn đề của em, Kirino.

“Vậy, chuyện đó có nghĩa... miễn là bạn bè cùng lớp em không phát hiện ra, em có thể kết bạn với otaku, đúng chứ?”

“P-Phải... Em đoán vậy...”

“Vậy thì xong rồi. Em chỉ phải kết bạn với otaku mà không để bạn cùng lớp phát hiện là được.”

Chuyện này quá đơn giản. Cái tôi muốn hỏi ngay lúc này là mong ước của Kirino. Nếu con bé muốn kết bạn, chuyện này sẽ giải quyết được, tôi nghĩ vậy.

“Làm sao cơ? Bộ anh có giải pháp nào hay à?”

“Không hề. Xui là anh chẳng có ý tưởng nào trong đầu ngay lúc này.”

“Anh đúng là vô dụng... Thật đấy...”

Kirino buộc miệng liếc xéo tôi. Thái độ hay đấy, Kirino. Phải. Đúng như em nói, anh đúng là vô dụng. Anh tự thừa nhận như vậy.

“À, cứ để anh lo.”

“...Hử? Tại sao anh tự tin vậy?”

Kirino nhìn tôi nghi ngại, nhưng tôi mỉm cười đầy ý nghĩa.

Em gái của anh, em có biết: có một thứ gọi là ‘Túi khôn của bà...’

“...Vậy con bé tham gia một trong những ‘buổi hẹn óp lai’ thì sao?”

Cô bạn đeo kính thời thơ ấu của tôi đề nghị như vậy. Sau khi thoát khỏi phòng em gái mình, tôi nằm lẳng quay trên giường và gọi điện thoại cho Manami.

Dĩ nhiên tôi không thể tiết lộ bí mật của em gái mình nên tôi nói một cách mơ hồ đại loại, “Làm thế nào để tìm bạn có cùng sở thích mà không để bạn bè cùng lớp phát hiện nhỉ?”

“Một buổi hẹn offline?”

“Phải, một buổi hẹn óp lai. À cậu biết đấy... Đại khái là một nơi bạn bè trên internet gặp gỡ và vui chơi với nhau... Tớ nghĩ thế?”

“...”

Vậy là, tôi đoán nó đọc là buổi hẹn offline. Cái bà già này đọc mấy từ vay mượn của nước ngoài thật là kỳ cục.

“Không đùa đâu. Cậu biết cách dùng mấy thứ internet cơ à?”

“Dĩ nhiên... Dào ôi... Kyou-chan... Bộ cậu nghĩ tớ là con ngốc hay gì sao?”

“À... Chẳng là cái ấn tượng rằng người già thường không rành rẽ máy móc lắm...”

“Tớ mới 17 thôi, một nữ sinh cấp ba trẻ trung và sáng sủa!”

Manami cuống cuống thuyết phục tôi. Mấy cái tính từ của cô ấy thật khô khan. Tôi có thể tưởng tượng được cậu ấy, đang gần khóc ở đầu dây bên kia.

“Nghiêm túc đây, Kyou-chan~! Nếu cậu không bỏ cái kiểu đó đi, tớ sẽ nổi giận đó. *điên tiết*”

Bộ người ta nói miệng *điên tiết* ra sao? Nghe cách nói chuyện của cô ấy sau khi đối thoại như đánh nhau với Kirino quả thật đã cứu rồi trái tim tôi.

“À tớ xin lỗi... Nhưng cậu có một cái máy tính à?”

“Ồ? T-Tớ có chứ... À... Nhưng đó là của em tớ...”

Phần cuối nghe có vẻ thờ ơ. Tôi biết cô ấy chẳng giỏi trong việc giấu diếm mấy chuyện này.

“Ồ vậy ra cậu chỉ mới nghe nói và nhìn thấy nó.”

“Ừ ư~ Phải... Nhưng tớ vẫn có thể dùng mấy cái in tờ nét bình thường...”

“Ừ đúng rồi.”

Cách cậu phát âm từ đầu đã nghe lạ lùng rồi. Tớ biết cậu đã lớn tuổi và gặp rắc rối với mấy thứ mới này nhưng dù sao... Tôi đoán mình không trên trông cậy quá nhiều vào cô ấy trong mấy chuyện này.

“Có bất kỳ kinh nghiệm tham gia buổi hẹn offline nào không? Ồ ý tớ không phải là cậu mà em trai cậu ấy.”

“Có vẻ nó có đó. em tớ kể rằng nó đã từng tham gia một buổi hẹn offline với một cộng đồng về nhạc RnB... Ở Kyou-chan, cậu biết gì về ‘Hệ thống mạng xã hội’[4]?”

“Ồ, đó là cái bây giờ họ gọi là SNS. Tớ đã từng nghe về nó. Tư cách thành viên của ta dựa trên việc bạn tạo trang tiểu sử về những sở thích của mình và viết nhật ký để kết bạn rồi những thứ khác nữa, đúng không?”

“Phải. Có những cái rất nổi tiếng như MiXi. Dù vậy trang mà em trai tớ tham gia không có hạn chế về tuổi. Tớ nghĩ đó có thể là một cách tốt để tìm bạn có cùng sở thích ở ngoài trường học.”

“Tớ hiểu rồi...”

Aha! Tôi đã nghe được một chuyện rất tốt. Tôi đoán rất đáng thử ngay bây giờ.

“Được rồi. Cảm ơn vì sự hiểu biết, Manami.”

“Có gì đâu. Haha... Vậy thì, mai gặp lại ở chỗ cũ nhé~”

Tôi cúp máy và ra khỏi giường. Đặt ngón tay vào dây treo điện thoại, tôi xoay nó vài vòng trước khi quăng nó vào túi sau sau đó rời phòng mình. Dĩ nhiên là tôi hướng đến phòng em gái mình.

Tôi gõ cửa ba lần. Sau một lúc, cửa mở và con bé thò đầu ra.

“Vào đi.”

“Được rồi.”

Tôi đang được mời vào phòng em gái mình... Tôi vừa mới nhận ra thôi. Đây là lần thứ tư trong đời bước vào phòng nó. Cuộc đời thật khó đoán, thật sự là thế...

“Xin lỗi đã bắt em đợi Kirino. Anh nghĩ ra một cách để em có thể làm quen với bạn bè otaku.”

Tôi đưa ra chủ đề thật nhanh, nhưng vì một lý do nào đó, Kirino chắc lưỡi không vui và lạnh nhạt với tôi.

“Đồ nói dối. Anh lại vừa mới nài xin Bà chị Tầm thường đó.”

“Đừng gọi cô ấy là Bà chị Tầm thường! Từ đó có thể là từ miêu tả cô ấy tốt nhất, nhưng anh vẫn ghét có ai đó ngoài mình nói xấu cô ấy!”

“Tại sao anh lại tức giận vậy? Bộ anh ngốc à?”

Nhận ra Kirino nhìn tôi chăm chăm với sự khinh miệt. tôi hạ giọng.

“Dù sao thì... Đừng có nói thế, không thì anh sẽ đánh người kế tiếp dám nói vậy, ngay cả đó là em.”

“Ồ, ờ...”

Không cần phải nói ờ hai lần đâu, nhóc. Bọn anh đang làm chuyện này vì em cơ mà. Coi lại cái thái độ chết tiệt ấy của mình đi. Em đang trở nên khó chịu rồi đấy. Khi anh rời phòng hồi nãy, em vẫn ổn cơ mà.

Hờ...? Có khi nào...

“Đề anh hỏi cái này. Bộ em ghét Manami à?”

“Không hẳn. Thậm chí em cũng chẳng biết nhiều về chị ta.”

Dĩ nhiên. Cô ấy là bạn thời thơ ấu của tôi chứ có phải của con bé đâu. Con bé ắt hẳn có gặp cô ấy vài lần, nhưng chắc cũng chẳng có mối liên hệ gì nhiều giữa Kirino và Manami. Trong những dịp hiếm hoi khi Manami đến gần nhà tôi, họ có thể đi lướt qua nhau. Thế thôi. Ngay cả lần trước khi Kirino đi qua mặt tôi và Manami, Manami chẳng có vẻ gì nhận ra Kirino cả. Nếu chỉ có một mối quan hệ tí xiu vậy thì chẳng có lý do gì Kirino lại ghét Manami cả.

Manami đâu phải loại người đáng ghét đâu, vậy tại sao?

“Em không thích cái cách chị ta... quăn lấy anh.”

Ờ, phải rồi... Anh chẳng hiểu gì cả. Cậu ấy có quăn lấy anh chút nào đâu.

Tia lửa điện nhá lên giữa chúng tôi. Cứ thế này thì một cuộc chiến tranh lạnh nữa sẽ bắt đầu.

Hơ, tôi lớn tuổi hơn nên phải biết nhường nhịn. Ồ, tôi quả là một đứa anh trai đáng yêu.

“Kirino, lời khuyên của ai thì đâu quan trọng, đúng không? Nên cứ nghe đi đã.”

“Vậy được rồi. Sao nào?”

“Được. Dù sao thì em có biết SNS là cái gì không?”

Lặp lại những gì Manami vừa mới nói, tôi đề nghị con bé tham gia vào một buổi hẹn offline. Kirino có vẻ băn khoăn và im lặng.

“Em không thích ý tưởng này à...?”

“Không phải vậy nhưng...”

Con bé cúi mặt xuống vài giây và tiếp tục suy nghĩ. Rồi nó nhìn lên và nói,

“...Được rồi. Em sẽ làm.”

Ồ? Em tự nhiên trở nên ngoan ngoãn vậy.

“Có vẻ ta cũng có thể truy cập nó từ điện thoại nữa.”

“Biết rồi, đừng có đưa cái mặt của anh lại gần.”

Kirino chẳng biết móc đâu ra cái điện thoại của nó và bắt đầu bấm phím với tốc độ cực nhanh.

... Kinh thật. Tôi chẳng thể nào làm vậy được. Ta có thường thấy mấy cô gái như nó, những người có thể bấm tin nhắn SMS với tốc độ điên cuồng không?

Tôi đang suy nghĩ những chuyện đó thì Kirino chặc lưỡi.

“Khỉ thật, cần một lời mời để gia nhập... Thật bế tắc...”

“Bộ em không có bạn bè ở trường sao? Em có thể cứ nhắn tin cho ai đó trong số họ và nhờ người đó mời em vào trang SNS.”

“Đồ ngốc. Anh đúng là hoàn toàn ngu ngốc. Em không thể để cả hai mặt tối và sáng của mình cạnh nhau được. Anh biết đấy, những thứ đó sẽ để lại trên lịch sử trang xem.”

“A-Anh hiểu...”

Ôi chà, con bé có hai mặt – một mặt tối và một mặt sáng. À tôi đoán mặt sáng của nó là một nữ sinh cấp hai hiện đại làm người người mẫu cho một tạp chí một tuổi teen, “Kousaka Kirino”. Mặt tối của con bé ắt hẳn là Kousaka Kirino, người yêu thích anime về em gái, dính chặt với eroge. Sự khác biệt là quá lớn...

“Ừ... nếu là mấy thứ game và anime, tại sao họ không có mấy trang SNS đặc biệt cho chúng? Tại sao em không tìm trang không cần lời mời?”

“Ồ, ờ...”

Tôi ra lệnh cho con bé từ bên cạnh và Kirino miễn cưỡng cầm điện thoại mình. Con bé đăng ký vài trang SNS có chủ đề otaku. Có vẻ con bé phải làm phần tiểu sử trước.

“Nó yêu cầu em phải tạo nickname. Nhanh tạo một cái đi.”

“Em đâu tạo nickname dễ dàng vậy chứ.”

“Em có thể thay đổi nó sau mà, phải không? Giờ cứ tạm viết đại vài cái gì đó. Em thậm chí có thể sao chép mẫu người khác đang dùng. Như aidó@đànglàngidó...”

Tôi cúi đầu vào màn hình điện thoại của con bé và cố giục nó. Kirino quay điện thoại sang chỗ khác với cái thái độ ‘Ồ anh thật là khó chịu’. Con bé chỉ bấm vài thứ gì đó rồi đưa cho tôi xem.

“Vậy, thế này thì sao?”

“Cái ‘Kiririn@gã_ngốc_ngồi_cạnh_tôi_thật_khó_chịu’ được viết trong ô điền tên này là sao?”

“Nickname của em đó. Dễ thương không?”

Nó chẳng hợp với em tí nào. Và anh có được quyền nổi giận không? Dĩ nhiên rồi, phải không? Một cách đối xử quá đáng làm tôi muốn rơi lệ.

“N-Nè... em viết 14 ở phần tuổi, nhưng lại viết ‘Eroge (thể loại em gái)’ trong phần sở thích... vậy có sao không?”

“Nhưng em không nói dối. Ai quan tâm cơ chứ? Đây là mặt tối của em. Nếu bạn cùng lớp hay bạn bè người mẫu mời em, em sẽ không biết những thứ này vào trang tiểu sử của mình.”

À, đáng ha. Nếu tôi thấy một trang tiểu sử của một bạn gái cùng lớp và biết niềm đam mê của cô ta là game H, tôi chắc sẽ cười lăn cười bò. Hôm sau chắc chắn không thể nói chuyện bình thường với cô ta ở trường.

Vì thế sử dụng hai mặt của mình một cách độc lập như em hiện giờ là một cách không có rắc rối. Được thôi.

Nhưng vẫn có thứ khác khiến tôi lo lắng.

“Tại sao em có cái vẻ bối rối vậy?”

“Bởi vì...”

Kirino làm những gì mà tôi bảo, nhưng luôn có vẻ lo ngại. Tôi quyết định mình nên nghe chuyện của con bé.

“À... Anh thấy đây em hơi sợ việc giao lưu... Anh biết mà, vì những người có cùng sở thích là... hầu hết là đàn ông... và họ lớn tuổi hơn em nhiều. Em không coi thường gì họ đâu. Em cũng không ghét họ... nhưng... à... anh thấy đấy? Em vẫn... hơi sợ.”

“Anh hiểu. Phải... đúng rồi...”

Tôi đã không nghĩ đến chuyện đó. Thậm chí, đó là một vấn đề cơ bản bự chà bá!... Chuyện này không giống như giao lưu với bạn cùng lớp hay bạn bè trong nghề người mẫu của con bé. Quên chuyện otaku và những thứ đó đi, kết bạn với những người đàn ông lớn tuổi có thể... hơi đáng sợ với một nữ sinh cấp hai, ngay cả nếu đó chỉ là mối quan hệ trên internet không thôi. Nếu họ gặp gỡ nhau ngoài đời thật ở những buổi hẹn offline, thì còn đáng sợ hơn. Có nghĩa là... con bé phải tìm bạn bên trong một nhóm cùng tuổi và giới tính...

... Chẳng cách nào chúng tôi có thể tìm được nhiều nữ sinh cấp hai với sở thích giống con bé cả.

Tôi gãi đầu sờn sột. Ồ, tôi phải làm gì bây giờ...

“À... hãy tìm những nhóm như thế mà chỉ dành cho nữ... dù cho cơ hội là mỏng manh.”

“Phải, em sẽ thử.”

Kirino bắt đầu dùng điện thoại để tìm các cộng đồng mạng. Tôi tiếp tục xen vào ở bên cạnh.

“Cái này... thì sao?”

“Hừm? Ý anh là cái này?”

“...Ừ. Ô chà, chúng có tồn tại miễn ta biết chỗ tìm... À, tại sao em không vào xem thử?”

Cái chúng tôi tìm được là một cộng đồng mạng gọi là ‘Tập Hợp Nào, Các Cô Gái Otaku’. Có vẻ khoảng 20 thành viên. Tôi không biết con số này là nhỏ hay lớn, nhưng nó cùng cỡ với vài nhóm có cùng sở thích ngoài đời thực. Cộng đồng này có những điều kiện gia nhập, là phải gửi một tin nhắn cho admin của nhóm bao gồm tuổi và giới tính ứng viên. Ta chỉ có thể gia nhập sau khi cô ta chấp thuận. Thuận tiện là, họ có một chủ đề về ‘lời mời tham gia một tiệc trà’. Vì Kirino chưa là thành viên, con bé không thể xem chi tiết bên trong. Nhưng dù sao, nó ắt hẳn là một kiểu hẹn offline.

“Nè Kirino... Em không nghĩ cái này được sao?”

Mặc dù nếu có đàn ông giả nữ ẩn nấp bên trong nhóm, họ sẽ không thể tham gia một buổi hẹn offline vì họ chắc chắn sẽ bị ghê tởm. Tôi nghĩ cái này sẽ đáp ứng được mọi điều kiện, nhưng em gái tôi vẫn có cái vẻ mặt phức tạp.

“Ừ hử... đúng vậy...”

“Sao vậy? Vẫn có thứ gì khiến em lo lắng à?”

“Không phải thế nhưng...”

“Vậy thì tại sao em không gửi một tin nhắn nói em muốn gia nhập? Có cái nút ở đấy kia.”

“Phải...”

Kirino nhìn vào màn hình chỉnh sửa tin nhắn rồi nhìn lên hỏi tôi,

“...Em nên viết gì trong tin nhắn đây?”

”À hừm... anh nghĩ em nên thành thực với mấy thứ như thế này. Cứ viết là em muốn tìm những bạn nữ có cùng sở thích.”

Kirino gật đầu và bắt đầu chậm chậm bấm tin nhắn trước khi gửi nó.

“Tin nhắn đã được gửi”

Nhìn dòng chữ được hiển thị, tôi cảm thấy hầu như nghĩa vụ của mình đã hoàn tất.

Nếu Kirino tìm được bạn nữ hiểu được sở thích của con bé, thì nhiệm vụ của tôi hoàn thành.

Đây có thể là lần cuối tôi bước vào căn phòng này. Đúng là một dịp bất thường khi con bé chọn tôi để nhờ tư vấn. Tôi hoàn toàn nghiêm túc khi nói mình không thể tiếp tục chuyện này được nữa.

Tôi nghĩ đây là cách giải quyết đúng đắn. Mặc dù chúng tôi có thể sẽ trở lại cái mối quan hệ khô khan trước đây, tôi nghĩ chuyện đó là không thể tránh khỏi. À... tôi có nghĩ rằng xét một mặt nào đó cũng hơi cô đơn. Phải... chỉ một chút thôi.

Trong vài ngày qua, chúng tôi đã có những cuộc nói chuyện đáng hàng thập kỷ.

Trong thời gian đó, tôi đã biết được một khía cạnh không ngờ của em gái mình.

Không chỉ về sở thích bí mật bất ngờ của con bé. Tôi còn thấy được suy nghĩ thật sự của em gái mình mà tôi trước đây tưởng mình đã bỏ cuộc vì cho rằng mình sẽ không bao giờ hiểu được chúng. Tôi nghĩ mình đã có thể chạm vào trái tim nó, điều tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ chứng kiến, mặc dù chỉ với một đầu ngón tay. Nó cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều, nhưng dù sao... Tôi nên hạnh phúc mới phải. Dù tôi thật sự không hiểu...

“Được rồi, thế này chắc được. Em chỉ phải chờ câu trả lời thôi.”

“Anh hy vọng nó tiến triển tốt.”

“... Phải!”

Kirino gật đầu. Tôi mỉm cười ấm áp.

Ừ, anh hy vọng em sẽ có được những người bạn thật sự, những người khiến em có thể vui vẻ hơn lúc ở với anh, những người em có thể chơi cùng mà không phải lo lắng về những thứ không cần thiết.

Cho đến khi đó, anh sẽ ở cạnh em.

(http://bbs.hako.re/wp-content/uploads/2015/02/Oikk_v01_130.jpg)

Ghi chú

↑ Rakugan: Một loại bánh theo mùa (wagashi) gồm hỗn hợp bột gạo, đường và một số thành phần khác được nhào chung với nhau và làm cho cứng lại

↑ Manju: Một bánh kẹo phổ biến tại Nhật Bản đầu tiên được đưa về từ Trung Hoa và đã được biến đổi và rất được người Nhật Bản ưa thích 700 năm nay. Có vô số cách làm, nhưng nó thường là một hỗn hợp đậu azuki làm nhân và vỏ làm bằng bột gạo, bột mì, soba...

↑ AVG là một thuật ngữ được người Nhật dùng để ám chỉ dòng game phiêu lưu, mà thường là các visual novel.

↑ Dịch vụ mạng xã hội (Social Networking Services) là những dịch vụ nối kết các thành viên cùng sở thích trên Internet lại với nhau với nhiều tính năng như chat, e-mail, chia sẻ file, blog,... Một số mạng xã hội lớn như MySpace, Facebook, Twitter,...

Bình luận

Báo cáo bình luận không phù hợp ở [đây](http://ln.hako.re/thao-luan/619-bao-cau-binh-luan) (<http://ln.hako.re/thao-luan/619-bao-cau-binh-luan>).

